

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRV
Z A G R E B
Frankopanska 16

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Priljeno: 14.07.2021., 09:01 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/19-01/29	376-08	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-03	1	

sII-218/19-7

d2729064

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Gordane Marušić-Babić, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe radi rješavanja spora između operatora, na sjednici vijeća održanoj 16. lipnja 2021.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje točke I., II. i III. izreke rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-05/17-12/02, urbroj: 376-04-18-36 od 21. ožujka 2019.
- II. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da ima pravo na naknadu zbog kašnjenja u obradi i nepravovremenoj realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge i otklanjanju kvarova/smetnji za veleprodajne usluge u ukupnom iznosu od 2.790.178,26 kn (točka I. izreke), te se nalaže tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka rješenja plati iznos iz točke I. izreke (točka II. izreke). U točki III. izreke nalaže se da u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja izda odobrenje za razliku fakturiranog iznosa koji premašuje iznos utvrđen točkom I. izreke. Pod točkom IV. izreke rješenja zahtjev odbija se kao neosnovan.
2. Tužitelj osporava zakonitost rješenje tuženika u točki I., II. i III. izreke zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi iznosi tijek postupka pokrenutog radi rješavanja spora između njega kao operatora elektroničkih komunikacijskih usluga koji pruža i elektroničke komunikacijske usluge na veleprodajnoj razini i zainteresirane osobe s kojom je sklopio ugovore o korištenju veleprodajnih usluga i to za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa internetu (BSA usluga) i uslugu najma korisničke linije (WLR usluga), dok je kao pravni slijednik društva d.o.o. iz Zagreba preuzeo i prava i obveze iz ugovora za uslugu pristupa izdvojenom

lokalnoj petlji (ULL usluga). Ističe da se sve te usluge pružaju na način i pod uvjetima koji su detaljno uređeni u odgovarajućim standardnim ponudama, koji dokument sadrži i odredbe o obvezi plaćanja naknada operatorima u slučaju kašnjenja u obradi i nepravovremenoj realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge i otklanjanju kvarova/smetnji za te usluge. Navodi da zainteresirana osoba kod inicijalnog zahtjeva za isplatu predmetne naknade, niti u njegovim dopunama, nije dostavila dokaze kojima bi potkrijepila svoje pravo na naplatu penala za kašnjenje sukladno uvjetima propisanim u primjenjivoj Standardnoj ponudi. Smatra da je tuženik pogrešno zaključio da pored nesporno priznatog iznosa od 1.469,903,26 kn, ima pravo i na naknadu vezanu uz popravak podzemnih i nadzemnih kabela u ukupnom iznosu od 1.320.275,00 kn i to prihvaćajući cjelokupni zahtjev zainteresirane osobe uz obrazloženje da on tijekom postupka nije dostavio dokaz kojim bi potkrijepio svoje navode o postojanju kvara na kabele. Navodi da tuženik u pogledu tereta dokaza u upravnom postupku nije postupio u skladu sa odredbama članka 7., 8. i 47. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.-dalje: ZUP), prema kojima je javnopravno tijelo dužno utvrditi materijalnu istinu, te pribaviti određene dokaze po službenoj dužnosti, a stranku pozvati da ponudi i podnese dokaze u prilog svojim navodima, vodeći računa i o načelu pomoći stranci. Ističe da zaključak tuženika nije niti u skladu s točkom I.6. izreke djelomičnog rješenja klasa: UP/I-344-05/17-12/02, urbroj: 376-04-18-29 od 19. lipnja 2018., kojim je tuženik odredio pravila koja se trebaju primjenjivati prilikom izračuna visine predmetne naknade, jer to rješenje nigdje ne zahtjeva dostavljanje bilo kakvog dokaza od strane tužitelja. Također smatra da nepribavljanje odgovarajućeg dokaza od strane tuženika upućuje na zaključak o arbitrarnosti osporenog rješenja u dijelu prihvaćanja zahtjeva zainteresirane osobe. Poziva se na Odluku Ustavnog suda RH broj: U-III/279/2016 u kojoj je ocijenjeno da propuštanje razmatranja svih činjeničnih i pravnih elemenata koji su objektivno mjerodavni dovodi do donošenja arbitrarne odluke. Ponavlja da je tuženik propustio postupiti u skladu s navedenim odredbama ZUP-a, posljedica čega je nezakonitost osporavanog rješenja. Predlaže da ovaj Sud poništi točku I., II. i III. izreke osporenog rješenja i utvrdi da zainteresirana osoba ima pravo na isplatu naknade zbog kašnjenja u obradi i nepravovremenoj realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge i otklanjanje kvarova/smetnji za veleprodajne usluge u ukupnom iznosu od 1.469.903,26 kn odnosno podredno da u tom dijelu predmet vrati tuženiku na ponovni postupak.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navode tužitelja osporava kao paušalne i neutemeljene. U bitnome navodi da se tužitelj u ovom postupku ne može smatrati neukom strankom, te da je osim toga postupak koji je prethodio ovom sporu trajao od 24. srpnja 2017. do 21. ožujka 2019., tijekom kojeg razdoblja su održane tri usmene rasprave, doneseno djelomično rješenje, a stranke su do donošenja osporavanog rješenja u spis dostavile ukupno 21 podnesak, od čega tužitelj 11 podnesaka, s time da je nekoliko puta zatražio produljenje roka za dostavu očitovanja, kojim zahtjevima je bilo udovoljeno. Ističe da je tužitelj za određene tvrdnje dostavio dokaze, primjerice one kojima potkrepljuje navode vezane uz smetnje koje se odnose na web servise, kao i dokaze kojima dokazuje postojanje više sile i slično, te nije jasno iz kojih razloga se u odnosu na druge slučajeve proglasio neukom strankom. Osporava navod tužitelja da njegov zaključak iz rješenja nije u skladu s točkom I.6. izreke djelomičnog rješenja, budući da je tim rješenjem propisano da je potrebno kao smetnje na kabele tretirati sve one koji su to zaista i bili neovisno o sadržaju poruke kojom je obaviješten da se

radi o kvaru koji opravdava produljenje roka, ali da je ubuduće tužitelj obvezan dati nedvosmisleni informaciju "smetnja na kabelu". Navodi da je zainteresirana osoba dostavila konačan zahtjev izrađen sukladno djelomičnom rješenju iz kojeg je bilo evidentno da nije u mogućnosti retroaktivno utvrditi koji su to kvarovi zaista bili na kabelu te da ne priznaje takvim ni jedan kvar za koji tužitelj nije dostavio dokaz, a na koji zahtjev se tužitelj očitovao navodeći da su svi kvarovi u spornom razdoblju bili kvarovi na kabelu. Ističe da tužitelj i dalje nije dostavio nikakav dokaz u prilog svojim tvrdnjama na tu okolnost, iako je nedvojbeno bio upoznat s činjenicom da osporava postojanje navedenih smetnji i da predmetno potraživanje predstavlja pretežni dio ukupnog potraživanja. Ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog rješenja, navodeći da je u cijelosti postupio u skladu s člancima 8., 9. i 47. ZUP-a, a u odnosu na dostavljenu odluku Ustavnog suda RH navodi da se ista ne može dovesti u vezu s konkretnim predmetom. Predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ostaje kod svojih navoda i stajališta iznesenih tijekom upravnog postupka, te navode tužitelja smatra neosnovanim. U bitnome iznosi podatke o tijeku postupka i sudjelovanju stranaka u tom postupku, navodeći da je isti proveden sukladno odredbama ZUP-a i Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.-dalje: ZEK) te da je tuženik na temelju pravilno utvrđenog činjeničnog stanja donio zakonitu odluku. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

5. Odgovor tuženika i zainteresirane osobe na tužbu dostavljen je tužitelju sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS).

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Osporeno rješenje doneseno je u postupku rješavanja regulatornog spora (spora između operatora) sukladno članku 20. ZEK-a, pokrenutog na zahtjev zainteresirane osobe (ranije) radi isplate naknada zbog kašnjenja u obradi i nepravovremenoj realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge i otklanjanju kvarova/smetnji za veleprodajne usluge pružane od strane tužitelja. Nije sporno da je zainteresirana osoba podneskom od 27. srpnja 2018. uredila svoj zahtjev sukladno pravilima utvrđenim djelomičnim rješenjem tuženika od 19. lipnja 2018. za izračun visine predmetne naknade, potražujući ukupan iznos od 3.459.552,62 kn, te da se potraživanje s naslova otklona smetnji u iznosu od 1.320,275,00 kn odnosi na naknade vezane uz popravak podzemnih i nadzemnih kabela. Nadalje, nije sporno da je tužitelj u podnesku od 6. prosinca 2018. kao nesporan iznos naknade, koju je zainteresirana osoba tražila za otklon smetnji, za aktivacijske smetnje i za nepravovremenu realizaciju zahtjeva za veleprodajne usluge, priznao iznos od 1.469,903, 26 kn, čime je među strankama ostao sporan iznos od 1.983.925,00 kn.

8. Ocjenjujući osnovanost tužbe na temelju sadržaja spisa predmeta i činjeničnog stanja utvrđenog u upravnom postupku, priloženih isprava, te u okviru navoda i razloga iz tužbe, prema ocjeni ovoga Suda osporenim rješenjem, uz obrazloženje kakvo je njime dano, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Tuženik je razmotrio sva odlučna činjenična i pravna pitanja te je za svoju odluku dao valjane, pravno relevantne razloge utemeljene na podacima spisa i pravilnoj primjeni i tumačenju mjerodavnih odredaba procesnog i materijalnog prava.

9. Suprotno navodima tužitelja, tuženik je upravni postupak proveo sukladno pravilima ZUP-a, te je činjenično stanje odnosno činjenice i okolnosti bitne za rješavanje o upravnoj stvari pravilno utvrdio na temelju dokaza koje su stranke

dostavile u spis, uzimajući u obzir pri tome i sva očitovanja odnosno navode stranaka. Prema stanju spisa razvidno je da je tuženik proveo iscrpan ispitni postupak u kojem su provedene tri usmene rasprave, te je tužitelju sukladno članku 52. ZUP-a omogućeno sudjelovanje u tom postupku, davanje izjava i objašnjenja, iznošenje činjenica i okolnosti koje su bitne za rješavanje upravne stvari i pobijanje točnosti navoda koji se ne slažu s njegovim navodima, kao i izjašnjavanje o svim okolnostima i činjenicama iznesenim u ispitnom postupku.

10. S obzirom da je tužitelj vlasnik mreže putem kojim pruža veleprodajnu uslugu i ujedno operator koji otklanja kvarove/smetnje angažiranjem vanjskih suradnika ili vlastitih zaposlenika, Sud prihvaća zaključak tuženika glede tereta dokaza u konkretnom slučaju odnosno ocjenu da je tužitelj radi potkrepljivanja svojih navoda o postojanju kvara i okolnostima popravka podzemnih i nadzemnih kabela, koje su prema njegovom navodu dovele do kašnjenja u obradi i realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge odnosno otklanjanju smetnji, bio obavezan dostaviti sve dokaze kojima raspolaže. Naime, i prema mišljenju ovoga Suda tužitelj kao ugovorna strana koja pruža uslugu u slučaju nastanka i popravka kvara mora imati na raspolaganju dokaze o uzroku i načinu otklona kvara odnosno dokumentaciju na temelju koje bi se sa sigurnošću moglo utvrditi kakav kvar je bio u pitanju i koje radnje su poduzete da se isti otkloni. Na utvrđivanje tih činjenica, odnosno obvezu dostavljanja dokaza za utvrđivanje tih činjenica, nije od utjecaja pravilo iz točke izreke djelomičnog rješenja na koje se tužitelj poziva, a kojim je propisan rok za otklon kvara i davanje nedvosmislene informacije da se radi o kvaru na kabelu odnosno prema kojem je potrebno kao kvarove na kabelu tretirati sve one koji su to zaista i bili u spornom razdoblju, neovisno o sadržaju poruke kojom je obaviješten o kvaru koji opravdava produljenje roka, a kako to tužitelj u tužbi pogrešno smatra. Kako tužitelj u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja, niti uz tužbu, nije dostavio potrebne dokaze o stvarnom postojanju kvara u spornom razdoblju i otklanjanju smetnji na kabelu, te kako su na temelju postojećih dokaza razmotrene sve odlučne činjenice, pravilno je zahtjev zainteresirane osobe za naknadu u tom dijelu ocjenjen osnovanim i potraživanje koje se odnosi na naknade vezane za popravak podzemnih i nadzemnih kabela priznato u cijelosti, te odlučeno kao u točkama I., II. i III. izreke osporenog rješenja.

11. S obzirom na navedeno, navodi izneseni u tužbi nisu osnovani niti od utjecaja na drugačije rješenje predmetne upravne stvari, te se prema ocjeni ovoga Suda osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim. Stoga je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a tužbeni zahtjev valjalo odbiti (točka I. izreke).

12. Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a (točka II. izreke).

U Zagrebu, 16. lipnja 2021.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.

Za točnost otpisane, ovlaštena službenik

Lenja Nemčić